

NITTONDE SÖNDAGEN EFTER TREFALDIGHET

DOMINICA UNDEVIGINTI

Tekst Salme 91,15

Han skal påkalle meg, og jeg vil svare ham. Jeg er med ham i nøden, jeg vil utfri ham og føre ham til ære.

Alle kristne vil møte både medgang og motgang i sitt liv. I den norske kirkebønn står det: ”Du gir glede og gode dager, og du oppdrar oss med kors og trengsel for ditt rike.”

Og Paulus sier: ”*Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler*”(Ap gj 14,22).

Men det er ikke bare de kristne som har motgang i livet. Det har alle mennesker. Og motgang er viktig.

En musiker på toppnivå vil ikke få noen fremgang og utvikling hvis han ikke har motgang. Det samme gjelder toppidrettsutøveren. Motgangen skjerper, den motiverer til ny innsats. Ingen toppidrettsutøver vil si at det beste for ham er kun å ha medgang! Nei, motgangen er viktig. Gud gir den kristne glede og gode dager, men han sender også trengsler og kors som han må bære, og det er til det beste for han.

Det som vi betrakter som motgang, og som vi opplever og føler som motgang, det er i Guds øyne medgang. Fra evighetens synsvinkel, fra Guds synsvinkel, er alt det som er ondt som kommer i vår vei, til det beste for oss.

”For vi vet at alle ting samvirker til det gode for dem som elsker Gud” Rom 8:28.

Alt, også motgangen, trengselen og nøden, samvirker til det gode.

Årsakene til nød og trengsel kan være mange. Vi kan møte motstand fra denne verden, både den åpenbare verden og den religiøse verden, eller trengselen kan ha sin årsak i oss selv. Paulus sier i 2 Kor 7:5:

”For heller ikke da vi kom til Makedonia, hadde vårt kjød noen ro. Vi hadde trengsel på alle kanter: Utenfor oss var det strid og inne i oss frykt”

Vi vet at de første kristne fikk lide stor trengsel og nød i denne verden, i den tid vi i kirkehistorien kaller martyrtiden. I Heb 11:37 står det om de kristne:

”De ble stenet, gjennomsgaget, fristet. De døde for sverd. De gikk omkring i fãreskind og gedehuder, de led nød og trengsler og ble mishandlet”.

Det finnes kristne martyrer også idag. Kristne som må lide for sin tro. I vår del av verden er vi idag gjerne forskånet fra fysisk forfølgelse, tortur og død, men mange også hos blir utsatt for spott og hån, og får lide for sin tro på forskjellige måter.

Det er ikke populært å være en kristen. Det kan du merke på skolen, eller på arbeidsplassen. Man blir ikke populær i verden når man vil følge Jesus.

Men Jesus sier vi skal akte all hån og spott og forfølgelse, for Hans navns skyld for en ære, ”for har de forfulgt meg vil de også forfølge dere”. ”Når verden hater dere, skal dere vite at den har hatet meg før dere” (Johs 15)

Vi kan også komme i nød og trengsel gjennom, vanskeligheter, sykdom og død i familien. Men da skal vi huske at Gud er med oss i trengselen. Vi er ikke alene, selv om vi føler det slik, og synes Gud at er langt borte. Nei, Han er med oss i trengselen.

I Daniels bok leser vi om tre menn som ble kastet i en brennende ildovn. Det var Daniels venner Sadrak, Mesak og Abed-Nego. De ble kastet bundet ned i den brennende ovnen som var så sterkt opphetet at de menn som førte dem opp til ovnen selv ble brent i hjel.

Men da kong Nebukadnesar fikk se ned i ildovnen, så han ikke bare tre menn som gikk løse omkring i ilden, men fire! Han blir forferdet over dette og sier: Var det ikke tre menn vi kastet i ilden? Jovisst, svarte de. ”Men jeg ser fire menn, som går løse inne i ilden, og det er ingen skade å se på dem.” Hvem kunne den fjerde være?

Kong Nebukadnesar sa: ”Den fjerde ser ut som en Gudesønn.”

Herren var med dem ilden.

Det står i Jesaja 43,2-5: ”Når du går gjennom vann, er jeg med deg, og gjennom elver skal de ikke overskylle deg. Når du går gjennom ild, blir du ikke forbrændt, og flammen skal ikke brenne deg.”

For jeg er Herren din Gud, Israels Hellige, din frelser.... For du er dyrebar i mine øyne, du er akttet høyt og jeg elsker deg.. Frykt ikke, for jeg er med deg.” (Jes.43,2-5)

Men Gud er ikke bare *med oss*, han er en *borg* for oss når vi er i trengsel, han er skjold og vern mot alle Satans brennende piler. Hos ham finner vi ly.

”Han gjemmer meg i sin hytte på den onde dag, han skjuler meg i sitt skjermende telt” Sl 27,5

Som en fugleunge finner ly under fuglemors vinger kan du finne ly under hans sterke vinger. Du føler deg liten og svak som en fugleunge, men du får være skjult i Han. Du får være trygg hos Han i all motgang, i all nød og trengsel som møter deg.

Trengselen kan aldri skille deg fra Gud og Hans kjærlighet.

Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet? Trengsel eller angst eller forfølgelse eller sult eller nakenhet eller fare eller sverd?

For jeg er viss på at verken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er eller det som komme skal, eller noen makt,

Hverken høyde eller dybde eller noen annen skapning skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre. Rom 8:35-39

Trengselen fører mange gode frukter med seg:

1. LYDHØRHET

For det første blir vi mer lydhøre for Gud og Hans ord når vi er i nød og vanskeligheter. Nød og trengsel får oss til å gi akt på Guds ord mer enn før, som Brorson sier i en salme om korset som Gud legger på oss i livet: ”Det giver lyst å grunne på Ordet dag og natt. Da kan man ingelunde unnvære denne skatt.”

Det er Gud som gjør oss lydhøre for hans ord. Han åpner våre hjerter gjennom nød og trengsel. Det står i Jobs bok kap 36,15:

”Gud åpner deres øre ved trengselen”. Slik står det i min norske Bibel (og også den gamle danske oversettelse fra 1931). Dvs at Gud ikke bare taler til oss. Han åpner våre ører slik at vi kan høre. Som det står om purpurkremmersken, Lydia, i Det nye testamentet: ”Herren åpnet hennes hjerte slik at hun ga akt på det som ble talt av Paulus”.

”Gud åpner deres øre ved trengselen”. Vi blir mer lydhøre for Guds ord når vi er i nød.

2. BØNN

For det andre driver trengselen oss inn i bønn til Gud.

Brorson sier videre om korset: ”Det lærer oss å klage i bønne dag og natt. Med gråt og sukke tage Gud rett om hjertet fatt.”

Salmenes bok har mange klagesalmer.

De setter ord på vår egen nød.

Salme 13: ”Hvor lenge Herre? Vil du glemme for alltid?

Hvor lenge vil du skjule ditt ansikt for meg? Hvor lenge skal jeg ha uro i sinnet og hele dagen ha sorg i hjertet? Se hit og svar meg Herre min Gud. La øynene mine få glansen tilbake”

Gang på gang står det i Salmenes bok at de ropte på Gud i sin nød.

Ut av trengselen kalte jeg på Herren. Herren svarte meg og førte meg ut i fritt rom. Sal 118:5:

Den dag jeg er i nød, søker jeg Herren. Sal 77:3

Gud ber oss til å søke Ham når vi er i nød og han utfri oss av nøden.

Kall på meg på nodens dag, så vil jeg utfri deg og du skal prise meg

3. TÅLMODIGHET

For det tredje virker trengselen tålmodighet

Rom 5:3:

Ikke bare det, men vi roser oss også av våre trengsler, for vi vet at trengselen virker tålmodighet

4. SAMHOLD

Fil 4:14:

Like fullt gjorde dere vel i å stå sammen med meg i min trengsel.

Åp 1:9:

Jeg, Johannes, som er deres bror, og har del med dere i trengselen og riket og tålmodet i Jesus.

5. TRØST

For det femte kan man trøste andre som er i trengsel, når man selv har opplevd trengsel og blitt trøstet av Gud

2Kor 1:4:

han som trøster oss i all vår trengsel, for at vi skal kunne trøste dem som er i all slags trengsel, med den trøst vi selv blir trøstet med av Gud.

2Kor 1:6:

Lider vi trengsel, tjener det til trøst og frelse for dere. Blir vi trøstet, tjener det også til trøst for dere, en trøst som viser sin kraft i utholdenhet under de samme lidelser som også vi lider.

6. GLEDE.

At trengsel og glede hører sammen er ikke noe man umiddelbart tenker på, for all nød og trengsel virker jo ikke til glede, men til sorg, men når man ser hvilken nytte vi har av trengselen, da kan vi – etter hvert - lære å glede oss over den.

Paulus skriver til Korinterne:

”Jeg har stor tiltro til dere, og jeg priser meg lykkelig over dere. Jeg er blitt rikelig trøstet og har fått glede i overflod i all vår trengsel.” 2Kor 7:4:

”Derfor er jeg vel tilfreds i skøpelig, under mishandling, i nød, i forfølgelser og trengsler for Kristi skyld. For når jeg er skøpelig, da er jeg sterk!” 2Kor 12:10:

Og han sier til Tessalonikerne i 1 Tess 1:6:

”dere tok imot Ordet under stor trengsel, med glede i Den Hellige Ånd.”

Det er som Brorson sier:

*Så lett vårt hjerte klager når korset sendes til.
Man vet da for titt for plager ei hvor man være vil.
Men lærer man å kjenne hva korset gjør for gagn,
Og ser den sak til ende, da tages det i favn*

Når vi ser at trengselen er til gagn for oss, da lærer vi smått om senn at vi trenger korset, for å bli bevart hos Gud.

”Jesus giver fryd og gråd. Det er ej den blinde lykke. Men vor Herres vise råd.”

Og da kan det bli som det står i Jes 63:9:

I all deres trengsel var det ingen trengsel, og hans åsyns engel frelste dem. I sin kjærlighet og sin store mildhet gjenløste han dem, og han tok dem opp og bar dem alle den gamle tids dager.

Ja, Gud tar oss opp bærer oss når vi ikke orker å gå selv. Det er et prosadikt som heter ”Fotsporene”. Det er slik:

En natt hadde en mann en drøm. Han drømte at han spaserte langs stranden sammen med Herren! Over himmelen kom bilder fra livet hans til syne. For hvert bilde han så, oppdaget han at det var to par fotspor i sanden; det ene var hans egne, og det andre var Herrens. Da det siste bilde fór forbi over himmelen, så han tilbake på fotsporene i sanden. Han la merke til at mange ganger i livets løp var det bare ett par fotspor.

Da oppdaget han også at det var de gangene da livet hans hadde vært vanskeligst og mest smertefullt.

Dette forsto han ikke, så han spurte Herren: Herre, du har jo sagt at du alltid ville gå med meg og aldri forlate meg. Men nå ser jeg at da min nød var størst og livet vanskeligst å leve, da er det bare ett par fotspor. Jeg forstår ikke hvorfor du forlot meg da jeg trengte deg mest.

Da svarte Herren: Mitt kjære og dyrebare barn! Jeg elsker deg og vil aldri forlate deg. De gangene i livet ditt da prøvelsene og lidelsene dine var størst - og du bare kan se ett spor i sanden, det var de gangene da jeg bar deg i armene mine.

Et gripende bilde. Men kanskje er det like riktig å si at at Han *alltid* vil bære oss. Hver dag får vi hvile i hans armer. ”Herren er min hyrde. Jeg lider ingen nød”. Og denne hyrde vil bære oss, som en hyrde bærer et lam i sine armer.

Den siste trengsel vi møter, er døden. Men også da har Herren lovt lovt å være hos oss. Han sier: ”Jeg vil ingelunde slippe deg og ingelunde forlate deg.”

Han er med oss i vår dødsstund. Han som har lovt å være med oss alle dager, vil ikke forlate oss på dødsdagen. Men likevel så ber vi: Herre, forlat oss ikke i vår siste time, men vær hos oss.

En av de fineste steder i Matteuspasjonen av Bach er der hvor det fortelles om Jesu død på korset. Det står at ”han ropte igjen med høy røst og oppgav ånden”. I salmen som følger rett etterpå synger koret: ”Når jeg skal gå herfra, så vik du ei fra meg”.

Jesu døde for oss, forat vi ikke skulle forlates av Gud når vi dør. Han viker ikke fra oss, men vil være hos oss.. Han vil trøste og hjelpe oss og føre oss trygt over til den andre siden.

Vi ber: *Når jeg skal gå herfra, så vik du ei fra meg”*

Og Herren svarer:

Jeg vil ingelunde slippe deg og ingelunde forlate deg.

Hverken i livet eller i døden.

Amen